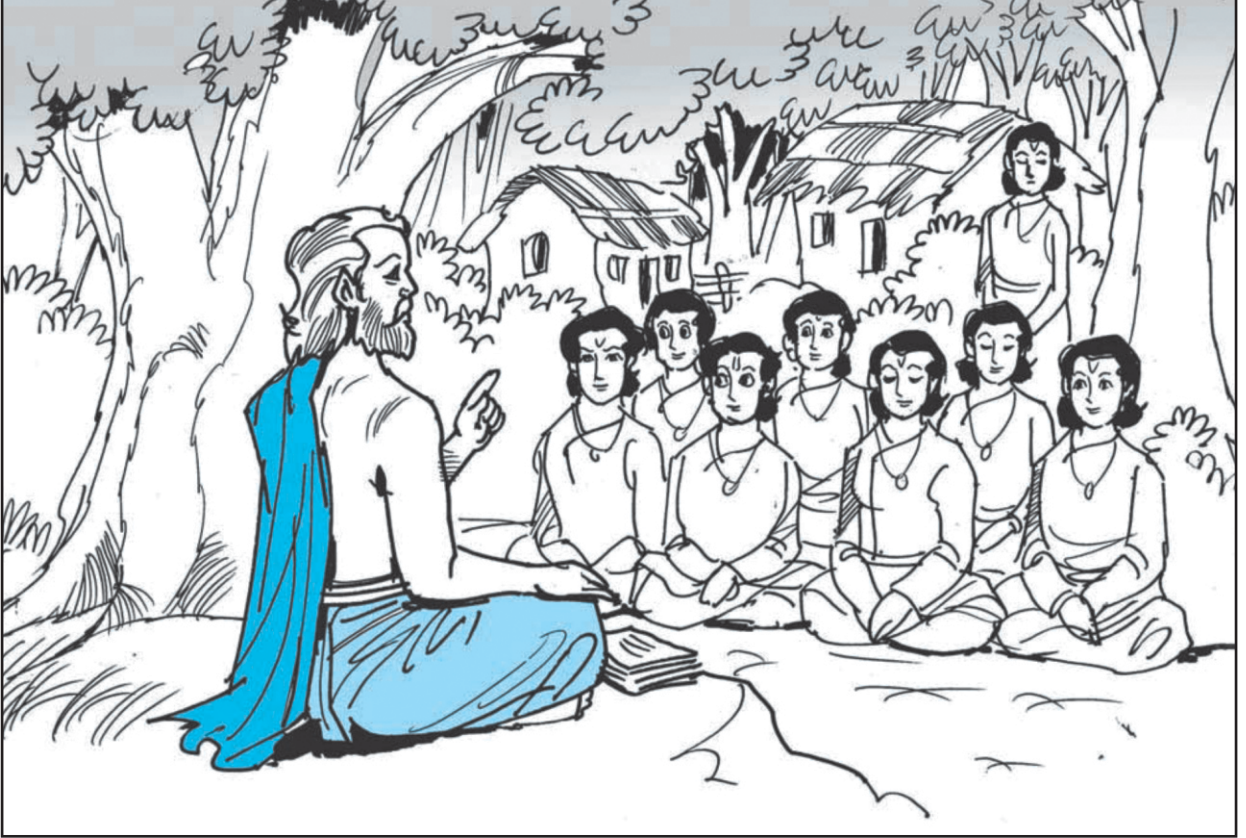

(पापाचरण जसे उघड्यावर निषिध्द आहे तसेच ते एकांतातही निषिध्द मानले पाहिजे. कुणीही पाहत नाही म्हणून पापाचरण करायला हरकत नाही, ही कल्पना चुकीची आहे. हा संस्कार प्रस्तुत कथेत अत्यंत मनोरंजन पध्दतीत मांडला आहे.)

“अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो ब्राह्मणकुले निब्बत्तित्वा वयप्पत्तो तत्थेव दिसापामोक्खस्स सन्तिके पञ्चन्नं माणवकसतानं जेट्ठो हुत्वा सिप्पं उग्गण्हि। आचरियस्स वयप्पत्तधीता अत्थि। सो चिन्तेसि इमेसं माणवकानं सीसं विमंसित्वा सीलसम्पन्नस्सेतं दस्सामि” ति ।

सो एकं दिवसं माणवके आमन्तेत्वा ‘ताता, मय्हं धीता वयप्पत्ता विवाहं अस्सा कारेस्सामि, वत्थलङ्कारं लध्दु, वट्ठति, तुम्हे जातकानं अपस्सन्तानं थेनेत्वा वत्थालकारे आहरथ, केनेचि अदिट्ठमेव गण्हामि, दस्सेत्वा आभतं न गण्हामी’ ति आह। ते ‘साधू’ ति सम्पटिच्छित्वा ततो पट्टाय जातकानं अप्पस्सन्तानं थेनेत्वा वत्थपिलन्धनादीनि आहरन्ति। आचरियो आभतं आभतं विसुं विसुं येव ठपेसि। बोधिसत्तो न किञ्चि आहरि। अथ नं आचरियो आह- ‘त्वं पन तात न किञ्चि आहरस्सी’ ति। आम आचरिया’ ति। कस्सा ताता’ ति। ‘तुम्हे कस्सचि पस्सन्तस्स आभतं न गण्हथ, अहं पन पापकरणे रहो न पस्सामी’ ति दीपेन्तो इमे द्वे गाथा आह-

नत्थि लोके रहो नाम, पापकम्मं पकुब्बतो।
पस्सन्ति वनभूतानि, तं बालो मञ्जति रहो॥
अहं रहो न पस्सामि, सुञ्जं वापि न विज्जति।
यत्थ अञ्जं न पस्सामि, असुञ्जं होति तं मया॥

